Mod til at udtale sig efter alle Skaalerne for Lykke og Fremtid. Og man sejler ind i Forlovelsens stille Vande, hvor ingen Vind rører sig, hvor alt kan blive saa uhyggelig kvalmt og tungt.

Man mødes af Vane, han henter sin Forlovede til en Tur paa Langelinje og abonnerer sammen med hende i det kgl. Theater. — Hun begynder strax at sy paa Udstyret. Hans og hendes Forbogstaver er slyngede saa smukt sammen. Der gaar Aar paa denne Maade, saa vækkes de Forlovede pludselig af deres Døs. Han har faaet Præstekald eller hans Gage er bleven forøget. — De Forlovede gifter sig.

Der rører sig en lille Bølgegang i den dyndfulde Sø: Travlheden kommer; thi selv om der er syt i syv Aar paa Udstyret, bliver der dog saa travlt den sidste Tid. Lejligheden skal lejes, og Brylluppet fastsættes. — Endelig bliver man enige om, at det var saa yndigt at blive viet af den Præst, der i sin Tid har konfirmeret Bruden. Og Brylluppet holdes med Prædiken, Taler og Sange og efterfølges af Gratulanternes Visitter i de nygiftes Hjem; naar denne Uro er forbi, lægger Vinden sig, man har naaet Ægteskabets trygge Havn.

Men paa denne Maade vil ikke længer den yngre, mere intelligente Slægt indlede eller stifte Ægteskab.

Hvorledes skal da Indledningen være, spørger man? Fru *Meyer* har i sin indholdsrige, interessante Artikel i dette Blads Nr. 9: »Skal Konnene vedblive at være skilte« givet et tilfredsstillende Svar derpaa: *Lad de unge færdes sammen.*

Kan en saadan Slægt, der vil bryde med det overleverede i vort Samfund voxe sig stærk og fri, vil sikkert Forlovelse svinde bort af sig selv. For selvstændige Personligheder vil dette Forhold være saa trykkende, at det ikke kan bæres. *Vi vil ingen hæmmende Baand have, for os existerer kun Sympathiens og Kærlighedens Baand.* Brister det, er alt tabt, selv om Forlovelsen holder. Det er baade *uværdigt* og *uklogt*, at lade sig *binde* eller ønske en anden *bundet* ved at proklamere Forlovelse for Omverdenen.

Der gives en Slags Tryghed i Forlovelsesforholdet, mener man. Han *tør* ikke lade den unge Dejlighed gaa uden at stemple hende som tilhørende sig, ligesom man stempler et Lam, og hun maa have Hold paa ham. Som om man kunde binde en Menneskesjæls Sympathi. Just naar man føler sig bunden, længes man mod Friheden! Kærlighedens sælsomme Urt kan kun trives i Frihedens Jordbund!

Forlovelsen med Baand og Lænker maa vige Pladsen for et *frit* Sympathiforhold.

Ved at omgaas, ved at have Lejlighed til at udvexle Tanker, vil de unge, der passe sammen, nok finde hinanden. Ved at tage Opgaver op i Fællesskab, vil det vise sig, om man kan arbejde sammen. Det har i Virkeligheden saa meget at sige, om Mand og Kvinde, der komme til at leve Størstedelen af Livet sammen, kan gøre et aandeligt Arbejde i Fællesskab. Hvor pinligt vil det ikke være, naar der arbejdes i forskellig Retning, eller den ene af Parterne slet intet kan udrette. Hvor vil den unge intelligente Mand blive skuffet ved at opdage, at hans Hustru savner al Evne til at sætte sig ind i hans Tankegang.

Eller en Mand bliver gift med en af disse unge Piger, der hører til den Type, som i *J. P. Jacobsens* »Niels Lyhne« er repræsenteret i Gerda. Saa rørende lærvillige, saa inderlig tro kan den Slags Kvinder være. Men Manden bliver deres Gud, ham tror hun paa. Man kan godt tænke sig, at en Mand i Begyndelsen af Samlivet kan finde en vis Glæde ved at omplante sine Tanker i den blødere og finere Jordbund, men *efterhaanden vil han ikke blive tilfredsstillet ved bestandig at høre sig selv tale gennem sin Hustru.* Og han ved desværre, at den Dag, han holder op med at være Lærer, staar Eleven stille. En Mands Tanker trænger ogsaa til at befrugtes.

Det er for sent at gøre slige Opdagelser i Forlovelse eller Ægteskab, derfor vil den yngre Slægt blive mere varsom med at love hinanden Ægteskab. Og har man ment, at et mere frit og naturligt Forhold mellem yngre Mennesker, vil bidrage til, at der kommer løsere Forbindelser end før, da er dette sikkert fejl.

Forlovelseslofterne vil svinde. I Stedet træder tavse Løfter og stiltiende Svar, der vejer langt mere end offentlige Løfter. Man »venter« ikke paa hinanden, men hvis man til den Tid, da man har Raad til at gifte sig, endnu holder nok af hinanden, *saa* gifter man sig, og *det* siger man hinanden.

Ved at bryde med de gamle Former for Forlovelse, der næsten alle er som støbte i én Form, vil der sikkert komme en Mangfoldighed af uens Forhold, mellem Mand og Kvinde, der har Mulighed for at kunne føre til langt lykkeligere Ægteskaber end de nu existerende, hvis Flertal trods al Skjuleri og Hykleri dog er ulykkelige.

Saaledes kunde man godt tænke sig, at to mere udviklede Menesker i flere Aar levede i et Forhold, hvor der ikke var givet eller taget noget Løfte, men begge var dog forvissede om at Ægteskabet vilde følge. Hvor sundt og naturligt vil ikke dette Forhold kunne være! Hvor megen Poesi vilde der ikke kunne hvile over det! Et saadant Forhold kan være saa fint og skønt! Forlovelse bliver ofte noget saa grovt, bekrammet og begloet af alle.

Det er Manglen paa Forstaaelse og Ukendskab til hinanden, der skaber de mange ulykkelige Ægteskaber.